

Vukovich Gabriellának, a Központi Statisztikai Hivatal elnökének köszöntője nyitotta meg 2013. szeptember 10-én a *Másfél évszázad a statisztika szolgálatában* című könyvtártörténeti konferenciát a KSH Keleti Károly-termében. A statisztika 2013-as nemzetközi éve alkalmából megrendezett konferenciák közül ez volt az első a sorban.

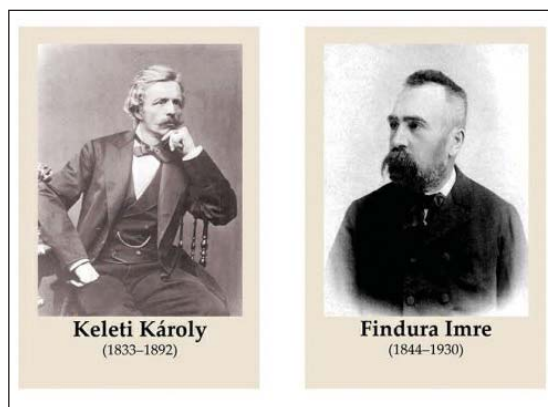
Az elnök hangsúlyozta a statisztika fontosságát, a benne rejlő lehetőségeket. A könyvtárat annak idején *Keleti Károly* álmodta meg, megérezve ennek fontosságát. Az intézmény százötven év alatt modernizálódott, informatikai fejlesztések zajlottak, de megmaradt a hagyományok és értékek őrzőjének.

A konferencia első előadója *Lencsés Ákos*, az Olvasószolgálati Osztály osztályvezetője volt, aki a Központi Statisztikai Hivatal Könyvtár első harminc esztendejéről tartott igényes és tartalmas előadást.

A nagyszámú érdeklődő megtudhatta, hogy már az 1848–49-es szabadságharc során létrehoztak egy statisztikai hivatalt,

melynek vezetője *Fényes Elek* volt, ám a forradalom leverése után ezt meg is szüntették. 1849 után nem lehetett szó különálló intézményről, 1860-tól a Magyar Tudományos Akadémia Statisztikai Bizottsága képviselte a statisztikát. 1861-ben adták ki a *Statisztikai Közlemények* első kötetét, amelyet igazán fontossá Keleti Károly tett.

A magyar statisztika hivatalos szervezete 1867-ben jött létre. Keleti Károly a hivatal éves költségvetéséből egy részt a könyvtár beszerzéseire különített el. Ebben az esztendőben nemcsak a Statisztikai Hivatalt alapították meg (amely kezdetekben mint a minisztérium statisztikai szakosztálya létezett), de a Statisztikai Tanácsot is.

Keleti Károly és munkatársai 1868-ban indították el Magyarországon az első statisztikai szaktanfolyamot, melynek egyik sikeres vizsgázója *Findura Imre* volt. Findura 1869-től tevékenykedett a hivatalban, majd 1871-től a könyvtárban dolgozott könyvtárosként. Ebben az év-

ben szövegezték meg az első könyvtári szabályzatot is, és az első könyvrajstrom is megjelent háromszázötven tétellel.

A könyvtár ekkor még nem volt nyilvános, használatára csak a hivatal munkatársai, illetve a Statisztikai Tanács tagjai voltak jogosultak.

Az 1871-es népszámlálás és a nemzetközi szőlészeti statisztika kidolgozása nagyon leterhelte a statisztikai szakosztályt, amely önálló intézménnyé vált. A könyvtárat közvetlenül az igazgatóság alá sorolták be.

A könyvtár már az első évben megindította nemzetközi cserekapcsolatait, például Béccsel, Drezdával, Brémával. 1870-re egész Európára kiterjedtek a könyvtár cserekapcsolatai, 1884-re már minden jelentős nemzeti statisztikai hivattal kapcsolatban állt. A későbbiek folyamán ezt kiterjesztették más intézményekre is, például minisztériumokra vagy kutatóintézetekre.

Findura Imre 1885-ben kötetformában is megjelentette a könyvtár első szakkatalógusát, amely tíz fő- és több alcsoportra osztva tartalmazta az állományt. A két legnagyobb szakcsoport természetesen a statisztika és a közgazdaságtan volt. Később a szakrendi beosztás jelentősen megváltozott, de a korábban hangsúlyos területek megmaradtak.

A hivatal vezetői többször is hangsúlyozták a könyvtár fontosságát. A politika és a sors szeszélye folytán azonban egy esetben különösen nagy szolgálatot tett a gyűjtemény a hivatalnak. Az intézmény székhelye számára kiszemelt telket Dániel Ernő kereskedelemügyi miniszter akkor adhatta „ajándékszamba menő kedvezményes áron”, ha a telekátadás kulturális céllal történik. Ebben az eset-

ben a kulturális célt a könyvtár jelentette, amely 1898. január 2-án nyitotta meg kapuit a széles nagyközönségnek.

Míg napjainkban jószerivel a KSH Könyvtár az egyetlen jelentős statisztikai szakkönyvtár a fővárosban, a XIX. század utolsó harmadában más volt a helyzet. Már 1870-ben létrehozták a székesfővárosi statisztikai hivatal könyvtárát: három nagyobb intézmény (az Egyetemi Könyvtár, az Akadémia könyvtára és a Széchényi Könyvtár) negyvenhatezer kőrőlapját átnézve döntöttek a törzsanyag beszerzéséről. Ez képezte 1903-ban az akkor létrehozott városi könyvtár (a mai Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár) alapját.

A hivatal gyűjteménye ekkor körülbelül tízezer kötetet tartalmazott. Ezen kívül is működött statisztikai szakkönyvtár Budapesten: a Budapesti Egyetem (a mai ELTE) Nemzetgazdasági és Statisztikai Semináriuma 1890-ben könyvtárat alapított. A gyűjtemény 1905-ben kétezer kötetből állt.

Biztos azonban, hogy a Findura Imre által vezetett gyűjtemény állta a versenyt. A kezdeti kis könyvtárból harminc év alatt több mint hatvanötezer kötettel és kötelezpéldány-joggal rendelkező nyilvános könyvtárrá vált.

Ilyen izgalmas bevezetés után *Rózsa Dávid*, a Történeti Kutatási Osztály vezetője mutatta be a KSH Könyvtár nagyhírű és méltán elismert könyvtárosait: *Ferenczi Izsót, Bud Jánost, Podmaniczky Horácot, Pogány Frigyest, Edelényi Szabó Dénest, Gombás Gézát, Kovacsics Józsefet, Dányi Dezsőt, Csahók Istvánt*, végül pedig *Nemes Erzsébetet*.

Az előadó kiemelte a Gombás–Kovacsics–Dányi-időszakot, illetve nagy hangsúlyt fektetett a Csahók István, illetve Nemes Erzsébet vezetése alatt zajlott fejlesztésekre, köztük az informatikai fejlesztésekre, az akadálymentesítésre, a könyvtári terek felújítására.

Gombás Géza 1922-ben kezdte meg munkáját – előbb a hivatalban, majd 1924-től a könyvtárban. 1940-től haláláig, 1949-ig vezette a könyvtárat. 1941-ben és 1946-ban a Magyar Könyvtárosok és Levéltárosok Egyesülete választmányi tagjává választották. Legtöbb írását a *(Magyar) Statisztikai Szemlében* publikálta.

Gombás Géza könyvtári munkájában szorgalmas és lelkes tisztviselő volt: folyamatosan tájékoztatta feletteseit a felmerülő problémákról. Budapest ostroma a hivatalt és a könyvtárat sem kímélte: egy gyújtóbomba miatt elpusztult a folyóirattár és mintegy tízezer kötet, majd a német katonák okoztak gyújtogatásukkal károkat. Ilyen csapások ellenére a könyvtár 1945 júliusától már fogadta látogatóit.

Rózsa Dávid előadásában így fogalmazott Gombás Gézáról: „A KSH könyvtárában negyedszázadon át Gombás Géza képviselte az állandóságot, aki aktív éveit szinte teljes egészében az intézménynek szentelte. Jól képzett, ambi-

ciózus és nagy munkabírású hivatalnok volt, akiből békésebb körülmények között minden bizonnyal igen eredményes vezető válhatott volna. Igazgatói időszaka azonban egybeesett a szörnyű 1940-es évtizeddel: nagyszabású tervei közül jóformán semmit sem tudott megvalósítani a világháború, az azt követő könyvtári »padlássöprések«, majd a »fordulat éve« miatt.” Az 1949 és 1954 közötti időszakról szinte egyáltalán nem állnak rendelkezésre források. Kovacsics József 1954-es kinevezésével új korszak következett. Ez már csak azért is igaz, mert a könyvtár 1956. január 1-jén szervezetileg önálló intézménnyé vált.

Szakmailag jelentős lépés volt az ETO bevezetése és egy új, az eddigiektől eltérő raktározási rend kialakítása. Elkezdődött a nemzetközi szakirodalom analitikus feldolgozása, az állomány- és katalógusrevízió. Megszervezték a rendszeres tájékoztatást az új szerzeményekről, folyóiratcikkekről. A könyvtár bővítette a cserekapcsolatokat. Elindult a *Történeti statisztikai közlemények*. És ez csak néhány a Kovacsics névvel fémjelzett időszak változásaiból.

Kovacsics József utódja a könyvtár igazgatói székében Dányi Dezső volt, aki 1983-ig töltötte be ezt a pozíciót. Dányi vezetése alatt folytatódott az elődje vezetése alatt elkezdődött történeti statisztikai kutatómunka.

A következő évtizedekben egyfajta menedékhellyé vált a könyvtár olyan demográfusok, szociológusok, könyvtárosok, történészek számára, akik korábbi munkahelyeiken nemkívánatossá váltak. Ilyen szakember volt *Andorka Rudolf, Bibó István, Dávid Zoltán, Fügedi Erik* és *Perjés Géza* is.

Dányi az elsők között kezdeményezte a számítástechnika alkalmazásának bevezetését a könyvtári munkában. 1978-ban jelent meg a könyvtár átfogó számítógépes munkáinak szükségességét, illetve egy ilyen rendszer feltételeit tárgyaló tanulmány. Erről az időszakról beszéltek később úgy, mint a magyar könyvtári informatika hősikoráról.

Az első szakirodalmi tájékoztató adatbázis, a TEXTPAC szabadszöveges információtároló és visszakereső rendszer próbaüzeme 1976-ban, rendszeres futtatása a KSH központi számítógépén 1977-ben kezdődött.

A következő két évtizedes időszakot Csehák István neve fémjelzi a könyvtár történetében, melynek leginkább előremutató fejlesztései a könyvtárgépesítéshez kötődnek. A beérkező szakmai anyagok és információk optimális feltáráshoz, felhasználáshoz, a témafigyeléshez, a hatékony információszolgáltatás-

hoz az 1980-as évek végén szükségessé vált a TEXTPAC továbbfejlesztése. Integrált rendszert akkor nem találtak, így legjobb megoldásnak a hazai fejlesztésű TEXTAR bevezetése tűnt. Ahogy közeledtek a kétezres évek, a könyvtár vezetése megtette az előkészületeket egy új integrált rendszerre, az OLIB-ra való áttérésre. Ez végül Nemes Erzsébet vezetése alatt valósult meg a 2002–2003-as esztendőben.

A főigazgató irányítása alatt nyílt lehetőség a könyvtár nyilvános tereinek felújítására, akadálymentesítésre és egy új, szabadpolcos olvasóterem kialakítására. Ezek a fejlesztések tették lehetővé, hogy az intézmény tágabbra nyithassa kapuit a nagyközönség előtt is: 2010 őszétől a II. kerület, 2012. január 1-jétől pedig valamennyi állampolgár számára lehetőség nyílt a könyvtár állományának kölcsönzésére.

Rózsa Dávid így fogalmazott előadása végén:

„Megítélésem szerint a könyvtár nagy korszakait a változásra, alkalmazkodásra, megújulásra való képessége tette lehetővé. A XIX. század utolsó harmadában a néhány polcnyi, majd kamrányi statisztikai és nemzetgazdasági szakkönyvtár viszonylag gyorsan európai léptékkal mérve is számottevő gyűjteménnyé, az ország második legnagyobb hatósági könyvtárává nőtt. A zárt, intézményi feladatkört logikusan és szükségszerűen váltotta fel az országos hatáskör és a nyilvános jelleg. Az újabb nagy korszak a szervezeti önállósodással köszöntött be. A Kovacsics–Dányi-korszak maradandó öröksége a történeti statisztikai kutatások megindítása és a dokumentációs – mai szóval: kutatástámogató – tevékenységek

minden korábbinál intenzívebbé tétele. Az utóbbi évek legnagyobb hatású fejleménye pedig a könyvtár teljes nyitása előbb szűkebb környezete, majd az ország teljes lakossága felé. Az „agorásodás” közben azonban nem szabad megfeledkezni a szakkönyvtári feladatokról; a könyvtár „arcvesztése” csakis a tudományos és a kutatástámogató munka fejlesztésével kerülhető el.

A nagy múltú intézmények vizsgálatának fontos tanulsága az események rekonstrukciójának nehézsége, a szereplők alakjának sokszor reménytelen elmosódottsága. Minden egyes hiányzó évszám, minden egyes hiányzó adat arra figyelmeztet, hogy addig kell kérdezni, amíg van kitől. Nem szűnhetünk faggatni az előttünk járókat, és emlékeztetni őket az emlékezés kötelességére. Nincs szükség évszázadokra – néhány évtized, néhány év is elég ahhoz, hogy a feledés, a bizonytalanság és az elhallgatás rétegei örökre elfedjék előlünk az egykorvolt életet.”

Harmadikként *Faragó Tamás* (Budapesti Corvinus Egyetem) előadását hallgathattuk meg *A Történeti Statisztikai Kutatócsoport vázlatos története (1954–1985)* címmel.

Rövid elméleti bevezetés után az előadó bemutatta a kutatócsoport létrejöttét.

Az 1954-ben megalakult kutatócsoportban egyesek folytatni akarták a negyvenes években berekesztett kutatásokat, míg mások az ötvenes évek nyugati módszertanát akarták átvenni. Kutatási területeik voltak: a népességtörténet (népszámlálások, lélekösszeírások), társadalomtörténeti források, gazdaságtörténeti források (árstatisztikák, mezőgazdasági terményjegyzékek), a történeti

demográfia. A tagok kutatásaikat több módon és formában publikálták: a *Történeti Statisztika Forrásai* több kötetben jelent meg, előbb folyóirat, később évkönyv formájában. Ezt váltotta fel később a *Történeti Statisztikai Tanulmányok*, évi hat kötetben. Készültek önálló monografikus művek is, mint például a II. Józsefi népszámlálását bemutató, Dányi Dezső–Dávid Zoltán által készített mű. Ezen kívül helységnévtárakat (a kutatások 1972 és 1983 között zajlottak) is adtak ki 1987-től.

A kutatócsoport 1971-ig az igazgató irányítása alá tartozott, ami nagyobb lélegzetű projekteket tett lehetővé. Az önállósodás 1972-ben következett be. Ebben az évben jön létre az önálló Történeti Statisztikai Kutatócsoport Fügedi Erik vezetésével, majd különvált a levéltár is a könyvtártól.

A csoportban nem volt hierarchikus szerkezet. Rendszerezések voltak a külső vendégek, a szervezett viták a létrejövő tanulmányokról, kötetekről. Jó kapcsolat alakult ki a KSH különböző főosztályai-val és több intézménnyel is.

Faragó Tamás 1972-ben lett a Történeti Statisztikai Kutatócsoport munkatársa.

Kovacsics József távozása után a könyvtár élére Dányi Dezső került, aki a hetvenes évek közepétől – Faragó elmondása szerint – kicsit elkülönült a csoporttól. Adminisztratív pozíciójának hátránya volt, hogy habár több téma iránt is érdeklődött, ezek nem tudtak kifutni.

Fügedi Erik vissza akart térni a középkor történetének kutatásához, Perjés Géza pedig a hadtörténeti kutatásaihoz.

Csahók István kinevezése a könyvtár élére azzal járt, hogy a Történeti Statisztika

तिकai Kutatócsoport munkája elhalt, kutatásai megrekedtek. 1983-ban a kutatócsoport kiürült, és nem sikerült tehetséges fiatalokat találni, akik folytathatták volna a munkát. 1985-ben végül Faragó Tamás is elhagyta a KSH Könyvtárat.

A konferencia utolsó előadója *Kovács Csaba*, a Történeti Kutatási Osztály kéziratárosa volt, aki a KSH Könyvtár kéziratárát, majd pedig *Thirring Lajos* munkásságát és életét mutatta be a kéziratár által őrzött *Thirring Lajos*-hagyaték alapján.

Az előadás szerint bár a KSH Könyvtár 1867-ben jött létre, a kéziratár működésének kezdete a XX. század közepére tehető. A szervezeti felépítést tekintve: a kéziratokkal foglalkozó könyvtárosok 2012-ig a Gyarapítási vagy a Feldolgozási Osztály kötelékében dolgoztak, 2012 óta pedig a Történeti Kutatási Osztály keretein belül zajlik a kéziratári munka.

Jelentős szerepet játszott a KSH Könyvtár kéziratárának működése során a KSH levéltára, mellyel a gyűjtőkörön kívüli kéziratok anyag átadása miatt, illetve a levéltári és kéziratári anyag elkülönítése miatt is többször iratcserét hajtott végre a kéziratár. A levéltár 1975-ben alakult, majd 2007-ben szűnt meg.

A kéziratár működése során szinte mindvégig igen fontos kérdés volt a kéziratok elhelyezése. Általánosságban kijelenthető, hogy az iratanyagot hosszú időn keresztül meglehetősen mostoha körülmények között tárolták. Állandó megoldást a kéziratár irodájának 2004-es kialakítása jelentett, a feldolgozott kéziratok tárolására napjainkban pedig azonraktár szolgál, amelyben a MÉD-anyag és az időben nem oly rég beérkezett könyvek tárolása is történik.

Az előadó érdekes adatokat is megosztott a hallgatósággal: 1958-ban 66, 1959-ben 649 kézirat-tétel volt; utóbbi szám 2130 példányt takar. 1976-ban a kéziratok száma csökkent az időközben megalakult KSH-levéltár számára átadottak miatt. Jelenleg a vonalkóddal ellátott példányokat figyelembe véve 2563, a címet figyelembe véve pedig 2214 a feldolgozott kéziratok száma.

A kéziratár gyűjteménye nagy változatosságot mutat, egyaránt tartalmaz személyes, tudományos és hivatali tevékenységet tükröző anyagot, sőt nemcsak iratok, hanem tárgyak is találhatóak egy-egy hagyatékanyagában.

Sok statisztikusi hagyaték kisebb-nagyobb részének feldolgozása történt már meg: *Thirring Gusztáv*, *Gombás Géza*, *Dolányi Kovács Alajos*, *Thirring Lajos*, *Körösy József*, *Buday László*, *Dobrovits Sándor*, *Schneller Károly*, *Tekse Kálmán*, *Barsy Gyula*, *Horváth Róbert Aurél* és *Csahók István* hagyatéka. A feldolgozatlan kéziratok anyagot pedig szinte teljes egészében hagyatékok alkotják. A hagyatékhagyók a következők: *Elekes Dezső*, a *Thirring* család (ez a család történetéről és egyes ismertebb tagjáról tartalmaz iratanyagot) *Thirring Lajos*, *Thirring Gusztáv*, *Thirring Lajosné* (szül. *Zawadowski Mária*), *Körösy József*, *Theiss Ede*, *Nyilas András*, *Horváth Róbert*, *Dolányi Kovács Alajos*.

A kéziratár történetének és működésének áttekintése és anyagának rövid bemutatása után tért rá *Kovács Csaba* előadásának második felére, *Thirring Lajos* munkásságára és életére.

A *Thirring Lajos* nevéhez köthető anyag a legnagyobb hagyatékot képezi a kéziratárban. A még feldolgozatlan, de

áttekintő jegyzékkel már rendelkező anyag kapcsán összesen 16,58 iratfolyóméterről beszélhetünk.

Az iratok évköre 1880 és 1983 között van; 1880-as iratanyag Thirring Gusztáv miatt bukkan fel. Hogy a hagyatékban lévő kéziratok közül hánynak a szerzője személyesen Thirring Lajos, azt egyelőre pontosan nem lehet tudni, több százzal lehet szó. A feldolgozott kéziratokat tekintve azonban megállapítható, hogy 23 kézirat szerzője Thirring Lajos. E két anyag együttes alapadatainak birtokában annyi mindenképp eldönthető, hogy a még feldolgozatlan anyag az, ami igazán tükrözi Thirring Lajos munkásságát és életútját.

A személyes vetületű anyagban az egyik leginkább érdekes irat egy húszoldalas önéletírás, mely 1983. január 20-ára van datálva, tehát mindössze néhány hónappal halála előtt vetette papírra Thirring Lajos.

A *Visszaemlékezések a statisztikai-demográfiai pályafutásomra* című munka azért igen figyelemreméltó, mert bár Kovacsics József felhasználta a Thirring Lajos műveiből készült válogatott bibliográfiához írt pályarajzhoz, teljes egészében nem került publikálásra. Az íráshoz további magánéleti elemekkel tűzdelt kéziratári anyag társítható. Thirring Lajos szenvedélyes íráskedvének köszönhetően például az 1916 és 1983 közötti évekből 23, az élete mindennapjaira reflektáló napló található a hagyatékában, melyekben olykor túlmegy az egyéni történéseken, s akár a politikai fejleményekre is, például 1956-ra is reagál. A mindennapok kapcsán papírra vetett naplóbejegyzések mellett fellelhető többek között a Thirring-hagyatékban bev-

teli és kiadási napló, határidőnapló, 1935 és 1975 között vezetett színház- és hangverseny-látogatási napló, vagy az 1939-ben kiváltott születési és házassági anyakönyvi kivonat is.

A tudományos és hivatali munka során keletkezett iratanyag a személyes jellegűnél jóval terjedelmesebb. Abban megtalálható a Thirring Lajos jegyezte, 1921 és 1983 között napvilágot látott publikációk zömének ilyen-olyan fázisban lévő kézírata. Akad, amelyik még csak jegyzet vagy már ugyan kézirat, de erősen javított formában van meg, ugyanakkor létezik olyan is, amelyik már nyomdakész állapotban vagy különnyomatként található a hagyatékban. A különböző írások mellett sok azokhoz társuló vázlat, feljegyzés, jegyzet, statisztikai tábla is fellelhető, adatösszeírások felvételi nyomtatványaival együtt.

A saját írások mellett nagy számban található szerkesztési, lektori munka is, hiszen sok éven át szerkesztette a *Journal de la Société Hongroise* című, a Magyar Statisztikai Társaság által kiadott francia nyelvű folyóiratot, a második világháború utáni években a *Statisztikai Szemlét*, de számtalan, nem folyóirathoz, hanem munkakörhöz kapcsolódó, illetve szakmai tudásából, a demográfia területén meglévő szaktekintélyéből eredő szerkesztési feladatot is ellátott.

A magánlevelezés mellett igen kiterjedt a hivatalos, a statisztikai munkásságból fakadó levelezés és az azokhoz kapcsolódó kiadványok, előadások, jegyzetek, bibliográfiák, tagsággal kapcsolatos iratanyag terjedelme is.

Mivel Thirring Lajos oktatói tevékenységet is folytatott, hagyatékában megtalálható a műegyetemi és az ELTE-s

évekből származó anyag is, többek között előadásszövegek, hallgatói értékelések. S persze részét képezi a hagyatéknak a hivatali, a KSH-ban végzett majd negyvenéves munkája révén keletkezett iratanyag is, mely téma szerint nézve a személyzeti ügyektől a bútorigénylésig terjed. Thirring Lajos a hivatali ranglétrát segédfoglalmazóként kezdte el járni, majd főosztályvezető-helyettesként nyugdíjazták.

Az előadó így összegzett előadása végén:

„Bár a magyar statisztikatörténet, demográfia egyik emblematikus figurájának, Thirring Lajosnak a halála óta immár több mint harminc év telt el, az utókorra maradt hagyatéknak feldolgozásával még mindig adós a szakma. Az anyag nagyságát tekintve e folyamat hosszú idő eltelte után lesz majd csak lezártnak

mondható, azonban a hagyatéknak módszeres átnézése már kezdetét vette. Ennél fogva az idő előrehaladtával egyre több és több minden válik hozzáférhetővé az érdeklődők számára ebből a szakmai/hivatali és személyes jelleggel egyaránt bíró anyagból.”

A konferencia lezárásaként Vukovich Gabriella, a KSH elnöke és *Fülöp Ágnes*, a KSH Könyvtár főigazgatója felavatta a könyvtár folyosóján kialakított, az intézmény nagy alakjait bemutató arcképcsarnokot.

2013. szeptember 10. előtt sokan úgy gondoltak a Központi Statisztikai Hivatal könyvtárára, mint ahol száraz statisztikai anyagokat őriznek poros polcokon. Ez a konferencia azonban bemutatta az intézmény színes múltját, nagy alakjait, izgalmas történetét. Köszönet érte a szervezőknek és az előadóknak. ■

Benkő Imre

A Balázs Béla-díjas fotóművész, érdemes művész, a World Press Photo aranyfokozatának nyertese 2013-ban töltötte be hetvenedik életévét.

Alkotói munkássága során a való világ vizuális értelmezése, az embernek és környezetének sajátos, dokumentatív ábrázolása érdekelte.

Több mint harminc országban készített képriportokat; érdeklődése az emberekre, a társadalmi és szociális struktúrákra irányult.

Legmarkánsabban kidolgozott témáiból eddig hat fotóesszéket jelentetett meg.

A gazdag életmű egy-egy emlékezetes fejezetére hívták/hívják fel a figyelmet az esztendő folyamán megrendezett kiállítások.

Az OSZK-ban 2014. január 12-éig látogatható tárlat az alkotó egyik legkülönlegesebb fotóesszéjét állítja középpontba: Ózd utóbbi negyedszázadának történetét jelenítik meg a felvételek a

fotóriporter olvasatában. Az első kilenc év felvételeiből jelent meg 1996-ban az *Acélváros* című fotóesszéket.

A téma azonban kimeríthetetlen, az élet nem állt meg – ma már csaknem négyszáz felvételt számlál a sorozat. A legújabbak 2012-ben készültek.

Országos Széchényi Könyvtár
Benkő Imre fotóművész ACÉL-MŰ.
Ózd, 1987–2012

